

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/81/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8511203586
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8511203586.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a sudkýň JUDr. Gabriely Világiová a JUDr. Zlaty Simkovej v právnej veci žalobcu Q. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX, zastúpený JUDr. Františkom Komkom, advokátom, Advokátska kancelária, ul. Hlavná 27, Prešov, proti žalovanému LUHERT, s.r.o., Obrancov mieru 521/20, Stará Ľubovňa, IČO: 36 486 141, právne zastúpený JUDr. Gáborom Szárazom, advokátom, Advokátska kancelária, Garbiarska 20, Stará Ľubovňa, o zaplatenie 3 833,94 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu aj žalovanému proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 5C/89/2011 - 171 zo dňa 14.01.2014 jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa okrem výroku o trovách konania.

Z r u š u j e rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 136,28 Eur s 9%-tným ročným úrokom z omeškania od 08.09.2012 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 188,56 Eur, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku vo výške 41,86 Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 146,40 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Františka Komku v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Prvostupňový súd tak rozhodol o návrhu žalobcu, kde žalobca žiadal po úpravách a pripustení rozšírenia žaloby, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 3 833,94 Eur s 9%-tným úrokom z omeškania ročne za obdobie od 06.02.2011 do zaplatenia a zaplatiť mu trovy konania.

O nároku žalobcu prvostupňový súd prvýkrát rozhodol rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 5C/89/2011 - 55 zo dňa 09.05.2012 tak, že v tom čase uplatnený nárok žalobcu vo výške 2 702,50 Eur s prísl. zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania.

Tento rozsudok súdu prvého stupňa bol uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 17Co/117/2012 - 84 zo dňa 04.10.2012 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa s tým, že podľa § 226 O.s.p. bol vyjadrený právny názor odvolacieho súdu vo vzťahu k procesným a hmotnoprávnym nedostatkom, ktoré počas odvolacieho konania v prejednávanej veci zistil odvolací súd.

Predmetom súčasného odvolacieho konania je v poradí druhý rozsudok prvostupňového súdu vyhlásený v tejto veci. Prvostupňový súd vo veci doplnil dokazovanie a zistil, že dňa 18.02.2009 si žalobca u žalovaného objednal zhotovenie veci na zákazku, a to zhotovenie a montáž 10 eurookien, jeden balkónové dvere a 9 vnútorných parapetných dosiek za cenu 25 000 zlotých. Táto skutočnosť medzi účastníkmi konania nebola sporná, dokonca o tom svedčila aj objednávka, ktorá bola prvostupňovému súdu predložená. Veci mali byť zhotovené a namontované do 6 - 8 týždňov od 18.02.2009.

V priebehu 2 - 3 dní od uvedeného dátumu došlo medzi účastníkmi zmluvy k dohode o zmene tejto zákazky tak, že malo byť zhotovené o jedno okno a jednu vnútornú parapetnú dosku menej, teda predmetom zákazky bolo zhotovenie 9 eurookien, 8 parapetných dosiek, jedny balkónové dvere. Bola dohodnutá aj znížená cena 24 500 zlotých.

Dňa 18.02.2009 žalobca zaplatil žalovanému 7 790 zlotých, t.j. 30% z dohodnutej ceny diela.

Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že objednané veci boli zhotovené a namontované dňa 17.08.2009.

Medzi účastníkmi konania bolo však sporné, či došlo medzi nimi k uzatvoreniu ďalšej zmluvy o dielo, a to zhotovenie veci na zákazku a montáž jedných vchodových dverí, jedných interiérových dverí a dodávka a montáž vonkajších parapetných dosiek. Žalovaný tvrdil, že žalobca si u neho túto objednávku objednal a dňa 17.08.2009 mu dodal a namontoval jedne vchodové dubové dvere za dohodnutú sumu 2 900 zlotých, t.j. 770 Eur, jedny interiérové dvere na pôjd za dohodnutú sumu 900 zlotých, t.j. 240 Eur, ktoré odvtedy žalobca užíva. V tom čase mu dodali a namontovali aj vonkajšie parapety za 180,65 Eur.

Žalobca však tvrdil, že doplnenie tejto objednávky pokiaľ ide o vchodové dvere a interiérové dvere nepodpísal a medzi ním a žalovaným nedošlo k uzatvoreniu ďalšej zmluvy o dielo. Pritom žalovaný mu nedodal a nenamontoval jedny interiérové dvere a vonkajšie parapety. Vchodové dvere mu pracovníci žalovaného namontovali dňa 17.08.2009 a odvtedy ich užíva. Vchodové dvere neboli urobené podľa jeho predstáv, v tejto časti dal žalovanému zálohu 400 Eur na vyhotovenie a namontovanie nových dverí, avšak od tejto objednávky následne zišlo. Prvostupňový súd tieto dojednania vyhodnotil tak, že nie je možné ich považovať za uzavretie ďalšej zmluvy o zhotovení zákazky, pretože nebolo preukázané podpísanie objednávky žalobcom, nedošlo k dohode o podstatných náležitostiach zmluvy o zhotovení veci na zákazku.

Prvostupňový súd v tejto časti považoval za nehospodárne vykonávať dôkaz o tom, či skutočne predložené písomné doklady žalobca podpísal alebo nie, keďže v písomných listinných dôkazoch nie je jednoznačne preukázané, že došlo medzi účastníkmi konania k dohode o podstatných náležitostiach zmluvy o dielo - zhotovení veci na zákazku, čo bolo predmetom zhotovenia veci na zákazku, dokedy mala byť zákazka zhotovená a aká bola cena.

Žalovaný na preukázanie svojich tvrdení, že medzi ním a žalobcom došlo k uzavretiu zmluvy o zhotovení a dodávke interiérových dverí, navrhol vypočuť svedka - pracovníka poľského dodávateľa, avšak nevedel uviesť meno svedka a tiež na to, že predmetom tohto konania nie je zaplatenie ceny za dodané interiérové dvere zhotovené na zákazku, keďže žalovaný si v tomto konaní neuplatnil zaplatenie ceny za tieto dvere, ale skutočnosť, že žalobca má voči nemu pohľadávku z dôvodu neuhradenia ceny za tieto dvere, v konaní použil ako obranu v spore a nepoužil to ani ako kompenzačnú námietku. Súd považoval vykonanie takéhoto dôkazu pre rozhodnutie vo veci za nadbytočné.

Prvostupňový súd s prihliadnutím na vyjadrenie a stanovisko žalobcu, že vchodové dvere mu žalovaný dodal a namontoval a tieto užíva, bol toho názoru, že ohľadom vonkajších dubových dverí došlo medzi žalovaným a žalobcom k uzatvoreniu zmluvy o dielo - zhotovení veci na zákazku a bola uvedená aj

cena týchto dverí vo výške 2 900 zlotých, resp. 770 Eur vrátane DPH. Túto cenu je možné považovať za cenu primeranú.

Vo vzťahu k ostatným nárokom žalovaného voči žalobcovi na úhradu sumy 798,65 Eur prvostupňový súd konštatoval, že tieto nároky je možné si uplatniť v samostatnom konaní.

Prvostupňový súd ďalej zistil, že žalobca u žalovaného reklamoval dodané eurookná a parapetné dosky dňa 08.02.2011, ktorá reklamácia však nemá vplyv na predmet tohto sporu.

Prvostupňový súd tak zistil, že medzi účastníkmi konania došlo k uzatvoreniu zmluvy o dielo - zmluvy o zhotovení vecí na zákazku na základe uvedenej objednávky. Písomne zmluva o dielo nebola uzatvorená. Vychádzal pritom z ustanovení § 631, § 633 ods. 1,2, § 634 ods. 2 a § 644 Občianskeho zákonníka.

Predmetom konania je však zaplatenie bezdôvodného obohatenia v prospech žalobcu žalovaným z dôvodu, že žalobca zaplatil žalovanému viac, ako mal, s prihliadnutím na kurz poľského zlotého ku euru.

V tejto súvislosti prvostupňový súd vychádzal z ustanovenia § 451 ods. 1 OZ a § 458 ods. 1 OZ. Pritom aplikoval aj ustanovenie § 100 ods. 1 OZ s použitím ustanovenia § 107 ods. 1,3 OZ, keďže zo strany žalovaného došlo k vzneseniu námietky premlčania vo vzťahu k úhrade sumy 7 790 zlotých.

Podľa prvostupňového súdu žalovanému vzniklo právo na zaplatenie, resp. dopltenie ceny diela žalobcom riadnym vykonaním diela, riadnym vykonaním zhotovenia vecí na zákazku.

Prvostupňový súd najskôr ustálil cenu diela v zlotých a eurách. Cena diela bola po zmene dohodnutá na sumu 24 500 zlotých, čo je pri kurze poľského zlotého 4,7865Zl./1Eur ku dňu 18.02.2009 suma 5 118,56 Eur.

Žalobca uhradil žalovanému zálohu 7 790 zlotých dňa 18.02.2009, čo je pri konverznom kurze poľského zlotého 4,7865Zl./1 Eur k tomuto dňu suma 1 627,49 Eur.

Žalobca mal podľa objednávky a dohodnutej sumy doplatiť žalovanému pri odovzdaní a prevzatí zhotovených vecí na zákazku sumu 16 710 zlotých, t.j. 24 500 zlotých - 7 790 zlotých, = 16 710 zlotých, t.j. 3 491,07 Eur (5 118,56 Eur - 1 627,49 Eur).

Dňa 21.08.2009 žalobca žalovanému uhradil ďalšiu sumu 3 000 Eur, čo potvrdil žalovaný. Vzhľadom na to, že z výpisu účtu na meno manželky žalobcu bola vybraná suma 3 000 Eur, prvostupňový súd toto tvrdenie považoval za preukázané, pretože nebolo zistené žeby žalobca bol uvedenú finančnú prostriedky použil na iný účel. Dňa 21.08.2009 bol kurz poľského zlotého 4,168Zl./1 Eur, čo je za 3 000 Eur v prepočte k 12 320,48 zlotých.

Prvostupňovému súdu bol ďalej predložený príjmový doklad zo dňa 05.02.2011 vystavený žalovaným, podľa ktorého žalobca mu vtedy uhradil sumu 7 005 Eur. Túto sumu považoval prvostupňový súd za plnenie žalobcu žalovanému v období od 21.08.2009 do 05.02.2011, a skonštatoval, že sumu 3 000 Eur zaplatil žalobca žalovanému dňa 21.08.2009 a zvyšnú sumu do sumy 7 005 Eur, t.j. 4 005 Eur v období do 05.02.2011. Keďže nebol zistený iný dátum úrady celej sumy 7 005 Eur, túto cenu považoval za uhradenú vypísaním príjmového dokladu dňa 05.02.2011.

Žalovaný nepreukázal, aby mu žalobca uhradil sumu 3 500 USD a jeho písomné poznámky nepovažoval prvostupňový súd za vierohodný dôkaz.

Prvostupňový súd preto, keďže suma 4 005 Eur bola uhradená dňa 05.02.2011, zistil, že v tom čase poľský zlotý mal kurz 3,9008 Zl./1Eur, preto táto suma predstavovala 15 622,704 Zl. K 05.02.2011 teda žalobca uhradil žalovanému celkom 35 733,184 zlotých, ktorá suma pozostáva zo sumy 7 790 zlotých + 12 320,48 zlotých + 15 622,74 zlotých, a v eurách to predstavuje 8 632,49 Eur (1 627,49 Eur + 7 005 Eur).

Žalovaný nepreukázal, aby v sume 7 005 Eur, ktorá bola uvedená na príjmovom doklade zo dňa 05.02.2011 bola započítaná aj suma 7 790 zlotých uhradená žalobcom.

Teda žalobca uhradil žalovanému celkom sumu 35 733,184 zlotých na základe zmluvy o zhotovení vecí na zákazku podľa predloženej objednávky, kde pôvodne mal žalobca uhradiť žalovanému dohodnutú cenu 24 500 zlotých Z uvedeného vyplýva, že žalobca uhradil navyše žalovanému sumu 11 233,22 zlotých (35 733,22 zlotých - 24 500 zlotých).

Prvostupňový súd od tejto sumy 11 233,22 zlotých ešte odpočítal cenu za vchodové dubové dvere, ktoré žalovaný dodal žalobcovi dňa 21.08.2009 vo výške 2 900 zlotých Po odpočítaní ceny aj za tieto dubové dvere ostala suma 8 333,22 zlotých, ktorú uhradil žalobca žalovanému dňa 05.02.2011 navyše, než mu mal uhradiť. Pri konverznom kurze poľského zlotého ku dňu 05.02.2011 vo výške 3,9008Zl./1 Eur je to suma 2 136,28 Eur, ktorú súd zaviazal uhradiť žalovaného žalobcovi s titulu bezdôvodného obohatenia. Túto sumu prijal žalovaný od žalobcu bez právneho dôvodu a preto je potrebné túto sumu vrátiť.

Prvostupňový súd ďalej ustálil, že ku bezdôvodnému obohateniu došlo na strane žalovaného dňa 05.02.2011, keď zaplatiť žalobca zvyšných 4 005 Eur.

Keďže žalovaný vo vzťahu k sume 7 790 zlotých vzniesol námietku premlčania. Namietal, že toto bezdôvodné obohatenie je premlčané, keďže uplynula dvojiročná subjektívna premlčacia lehota podľa § 107 ods. 1 OZ. Preto v tejto časti je potrebné žalobu zamietnuť.

Prvostupňový súd zistil, že suma 7 790 zlotých, ktorú uhradil žalobca žalovanému predstavuje zálohu z dohodnutej ceny 24 500 zlotých, keď k doplateniu kúpnej ceny došlo vo výške 3 000 Eur dňa 21.08.2009 a ďalšej čiastky vo výške 4 005 Eur dňa 05.02.2011. Až týmto posledným dňom došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na úkor žalobcu a až vtedy mohol žalobca prvýkrát sa dozvedieť na základe aktuálneho konverzného kurzu poľského zlotého ku euro určeného ECB, ktoré bol zverejnené na stránke Národnej banky Slovenska, v akej výške sa žalovaný na jeho úkor obohatil. Keďže žalobca podal žalobu dňa 20.07.2011, teda v dvojiročnej subjektívnej premlčacej lehote, ktorá začala plynúť dňom, keď sa dozvedel o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu dňa 05.02.2011, kedy prevzal uhradenú sumu 4 005 Eur. Subjektívna lehota plynula žalobcovi od 05.02.2011 do 05.02.2013 a objektívna mu uplynula až do 05.02.2014. Žalobca si teda uplatnil vydanie bezdôvodného obohatenia na súde včas. Preto prvostupňový súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 2 136,28 Eur. V prevyšujúcej časti týkajúcej sa zaplata istiny žalobu vzhľadom na vyššie uvedené zamietol.

Prvostupňový súd sa následne zaoberal aj priznaným 9%-tným ročným úrokom z omeškania, ktorý si žalobca uplatnil od 06.02.2011 do zaplata. Žalobca nepreukázal, aby pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia bola splatná dňom 06.02.2011, resp. aby sa týmto dňom žalovaný dostal do omeškania z plnením bezdôvodného obohatenia. Žalovaný sa prvýkrát dozvedel, že má vrátiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie až doručením žaloby súdom, t.j. dňa 07.02.2012 a až nasledujúcim dňom po doručení žaloby, t.j. od 08.02.2012 sa žalovaný dostal do omeškania s plnením, resp. a vydaním bezdôvodného obohatenia. Teda žalobca má právo od 08.02.2012 požadovať od žalovaného ako dlžníka popri plnení aj úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ. Preto prvostupňový súd priznal žalobcovi právo na úroky z omeškania z titulu bezdôvodného obohatenia až od 08.02.2012 a vo zvyšku tieto zamietol s tým, že úrokovú sadzbu priznal tak, ako bola uplatnená v súlade s § 3 ods. 1 vyhlášky č. 87/1995 Zb.

Prvostupňový súd výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. Skonštatoval, že predmetom konania po zmene žaloby bolo zaplatenie sumy 3 513,90 Eur s 9%-tným ročným úrokom z omeškania od 06.02.2011 do zaplatenia. Súd však vyhovel žalobe vo vzťahu k istine len z časti, a to vo výške 2 136,28 Eur a úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2 136,28 Eur od 08.02.2012 do zaplatenia. Percentuálne žalobca bol úspešný v rozsahu 56,46 % a žalovaný v rozsahu 43,54 %, keď žalovaná istina je 3 513,90 Eur + úrok z omeškania vo výške 9% ročne z tejto sumy od 06.02.2011 do 14.01.2014 kapitalizovaný vo výške 930,55 Eur, teda spolu 4 444,45 Eur, žalobca bol úspešný v istine 2 136,28 Eur + úrok z omeškania kapitalizovaný vo výške 372,41 Eur. Preto patrí žalobcovi právo na náhradu trov konania vo výške 12,92 % z celkom nárokovateľných trov konania, ktoré ustálil na sumu 188,26 Eur (trov právneho zastúpenia, ktoré podrobne popísal prvostupňový súd vo výške 146,40 Eur a súdny poplatok vo výške 41,86 Eur).

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný a to proti výroku o uložený povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 2 136,28 Eur s 9%-tným ročným úrokom z omeškania od 08.02.2012 do zaplatenia a čo do výroku o trovách konania. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za nezákonné a nesprávne. V priebehu konania bolo preukázané, že navrhovateľ s odporcom mali uzatvorenú zmluvu o dielo, ktorá sa v priebehu tohto vzťahu viackrát menila tzv. doobjednávkami žalobcu. Tým sa menila aj samotná cena diela. Žalobca však zaplatil odporcovi za dielo 7 005 Eur. Žalovaný eviduje voči žalobcovi pohľadávku vo výške 798,65 Eur. Žalobca zaplatil žalovanému sumu 7 790 Zl., čo predstavuje 1 627,49 Eur pri uzatvorení zmluvy o dielo dňa 08.02.2009. Keďže žalobca podal žalobu na súd dňa 20.07.2011, v priebehu prvostupňového konania žalovaný vzniesol námietku premlčania tohto nároku. Nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v tejto časti zanikol dňa 08.02.2011.

žalobca zaplatil žalovanému 5 377,51 Eur vo viacerých platbách v iných zahraničných menách, nie v mene euro, a to časť sumy dňa 21.08.2009, dňa 27.02.2010 a dňa 19.01.2011. Spolu zaplatil žalobca žalovanému sumu vo výške 7 005 Eur. Žalobca v priebehu konania viackrát menil svoje stanoviská a tvrdenia. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že dňa 05.02.2011 zaplatil žalovanému sumu 7 005 Eur, ktoré tvrdenie je nepravdivé. Žalobca viackrát reklamoval žalovaným prevedené práce. Tvrdenia žalobcu, že žalovanému zaplatil dňa 05.02.2011 sumu 7 005 Eur tvrdiac, že dôkazom jeho platby v daný deň je žalovaným vystavená faktúra č. 110017 na sumu 7 803,65 Eur vystavená dňa 04.02.2011, splatná dňa 18.02.2011 ako príjmový pokladničný doklad zo dňa 05.02.2011 je nepravdivé a zavádzajúce. Faktúra je len účtovným dokladom, nezakladá vznik právnej skutočnosti. Len na základe právnej skutočnosti (zmluvy) môže dôjsť k samotnej fakturácii. Faktúra predložená žalovaným neobsahuje vyúčtovanie čiastočných platieb žalobcu, čo však neznamená, že čiastočné platby žalobcu realizované neboli. Žalobca zaplatil žalovanému sumu 1 947,50 Eur ako preddavok dňa 18.02.2009, dňa 21.08.2009 sumu 3 000 Eur, dňa 04.09.2009 sumu 233,32 Eur za vonkajšie parapety a dňa 27.02.2010 sumu 180,65 Eur. Prvostupňový súd vo veci nevykonal všetky navrhované dôkazy, ktoré navrhoval právny zástupca odporcu, s poukazom na predchádzajúci názor odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení, kde chcel vykonať dôkazy výsluchom svedkov - pracovníkov, výrobcov, ktorý by svojou svedeckou výpoveďou preukázali montáž interiérových dverí, ktoré realizoval žalovaný žalobcovi. Preto žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol, resp. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnil si trovy odvolacieho konania.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca, a to proti výroku, ktorým bol čiastočne jeho návrh zamietnutý. Žiadal, aby odvolací súd zmenil tento výrok rozsudku súdu prvého stupňa a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi aj sumu 1 697,66 Eur s 9%-tným úrokom z omeškania ročne od 08.02.2012 do zaplatenia. Uplatnil si trovy odvolacieho konania.

Žalovaný vo svojom odvolaní namietal, po všeobecnom úvode, že prvostupňový súd vyhodnotil vzťah medzi účastníkmi konania ako vzťah vyplývajúci zo zmluvy o dielo, keď vzťah medzi účastníkmi konania nemá náležitosti takéhoto právneho úkonu. Zhotoviteľom diela žalovaný nebol, len zabezpečil realizáciu objednávky žalobcu na predmet diela, a preto zmluvný vzťah je potrebné hodnotiť ako príkaznú zmluvu, resp. zmluvu o obstaraní veci.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa v tom, že bez toho, aby si žalobca započítal plnenie za iné obstarané veci, ktoré sám nevyhotovil a ktoré u neho neboli ani do strany žalobcu objednané, ale boli dodané samotnými pracovníkmi poľského dodávateľa, t.j. vonkajšie dubové a interiérové dvere, no i napriek tomu ich finančnú hodnotu vyúčtovanú žalovaným ako nedoplatok zohľadnil, právne neobstojí. Prvostupňový súd pri ustálení výšky bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného nezohľadnil ani cenu za zhotovenie parapetných dosák v tom, že materiál na tieto dosky zaplatil osobne žalobca, o čom súdu predložil pokladničný doklad.

Namietal, že prvostupňový súd nesprávne rozhodol o trovách konania, keď aplikoval na daný právny vzťah ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p., pričom bolo povinnosťou súdu prvého stupňa vzhľadom na čiastočný úspech rozhodovať podľa § 142 ods. 2 O.s.p. Prvostupňový súd navyše do pomeru úspechu a neúspechu okrem istiny zahrnul aj uplatnené príslušenstvo pohľadávky, ktoré príslušenstvo vypočítal ako kapitalizovanú čiastku aj napriek tomu, že doterajšia súdna prax takýto postup nepripúšťa. Uplatnil si trovy odvolacieho konania, ktoré písomne vyčíslil.

K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý žiadal, aby napadnutý výrok o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 2 136,28 Eur s 9%-tným úrokom z omeškania ročne za obdobie od 08.02.2012 do zaplatenia potvrdil. V tejto časti rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za správne.

Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p., vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie, čo je v súlade s ustanovením § 214 ods. 1,2 O.s.p. a zistil, že prvostupňový súd vo veci zákonným spôsobom vykonal dokazovanie, správne ustálil skutkový stav a správne vec právne posúdil. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je správne vo vzťahu k istine s prísl. a aj vo vzťahu k zamietnutiu časti uplatneného nároku. S týmto rozhodnutím sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, na veľmi podrobné dôvody rozsudku súdu prvého stupňa poukazuje a navyše vo vzťahu k odvolacím námietkam účastníkov konania musí uviesť, že žalobca vo svojom odvolaní namieťa právne posúdenie vzťahu, ktorý vznikol medzi účastníkmi konania, a teda namieťa, či medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu zmluvy o dielo, pričom podľa jeho názoru došlo k uzatvoreniu príkaznej zmluvy alebo zmluvy o obstaraní veci.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že medzi účastníkmi konania došlo k uzatvoreniu dohody, na základe ktorej mal žalovaný pre žalobcu obstaráť určitú vec, a to konkrétne eurookná dubové, balkónové dvere, vnútorné parapety a montáž. Následne bez akejkoľvek ďalšej písomnej dohody, resp. objednávky zrejme, na základe ústneho prejavu zmluvných strán, boli žalovaným dodané žalobcovi vonkajšie dubové dvere, ktoré si nechal na svojej nehnuteľnosti namontovať, prevzatie tejto veci sa nebránil, súhlasil aj s ich montážou. Vo vzťahu k predmetu konania, a to vo vzťahu k vydaniu bezdôvodného obohatenia, ktoré mal získať žalovaný je vo vzťahu k plynutiu premlčacích lehôt bez právneho významu skutočnosť, aký charakter mal uzatvorený vzťah medzi žalobcom a žalovaným, či teda išlo o pomenovanú zmluvu, resp. išlo o kombináciu viacerých zmlúv, alebo išlo o právny úkon neupravený v zákone a dohodnutý na základe zmluvnej voľnosti. Dôležité je to, že žalobca tieto plnenia prijal, žalovaný mu plnenia poskytol a žalobca za plnenia mal uhradiť určitú sumu (cenu). Dôležité je to, či suma, ktorá bola žalobcom žalovanému zaplatená je sumou, ktorá predstavuje ekvivalent poskytnutého plnenia, ktoré bolo dohodnuté aj vopred, resp. či žalovaný neprijal plnenie nad rámec predchádzajúcich zmluvných vzťahov, resp. ekvivalentu poskytnutého plnenia.

Teda dôležité je posúdenie, či žalovaný prijal viac, než sám v skutočnosti plnil. A tento právny vzťah prvostupňový súd správne vyhodnotil ako vzťah vyplývajúci z bezdôvodného obohatenia, vyplývajúci aj z ustanovenia § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka (plnenie bez právneho dôvodu), k tomu správne aplikoval ustanovenia o premlčaní podľa § 107 Občianskeho zákonníka. Posúdenie skutočného vzťahu, ktorý nastal medzi účastníkmi konania nemá vplyv na predmet plnenia vyplývajúci z tejto žaloby. Preto táto odvolacia námietka žalovaného je bez vplyvu na predmet pojednania prvostupňovým súdom.

Žalobca ďalej namietal, že v súvislosti s vydaním bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného boli v prospech žalovaného zohľadnené dubové dvere a interiérové dvere. Odvolací súd musí konštatovať zhodne tak, ako to uviedol prvostupňový súd v napadnutom rozsudku, že prvostupňový súd jednoznačne vyčlenil interiérové dvere, ktoré neboli predmetom zohľadnenia pri poskytnutí plnenia žalovaným. Zohľadnil však dodané dubové vonkajšie dvere, ktoré žalovaný žalobcovi dodal a namontoval, doposiaľ ich žalobca užíva, reklamačne tieto dvere riešil vo vzťahu k žalovanému (zaplatený preddavok na nové dvere vo výške 400 Eur, ktorý bol neskôr vrátený a od výroby nových dverí sa upustilo). Žalovaný tieto dvere žalobcovi namontoval, žalobca ich užíva. Pokiaľ žalobca nemal záujem dubové dvere, bolo jeho povinnosťou žalovanému tieto dvere vrátiť, ale nie prijať poskytnuté plnenie. Keďže za toto poskytnuté plnenie neuhradil finančnú čiastku, je potrebné túto okolnosť pri výške bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na úkor žalobcu prihliadnúť tak, ako to správne vykonal aj prvostupňový súd.

Námietka žalobcu o zohľadnení ceny za zhotovenie parapetných dosák v prospech žalovaného je nedôvodná, pretože vonkajšie parapetné dosky, vrátane interiérových dverí neboli predmetom zohľadnenia prvostupňového súdu a pripočítaná k výške bezdôvodného obohatenia žalovaného. Preto odvolací súd aj túto odvoláciu námietku považuje za nedôvodnú.

Tvrdenia žalovaného, že žalobca poskytoval plnenia aj v inej mene, resp. v iných sumách než to bolo zistené, nie sú žiadnym spôsobom preukázané a žalovaný na svoje tvrdenia ani pred prvostupňovým súdom, ani v odvolacom konaní nepredložil žiadne dôkazy. Naopak bolo preukázané, že žalobca zaplatil žalovanému preddavok na poskytnuté plnenie vo výške 7 790 zlotých, ktorú sumu žalovaný následne z ďalej prijatých plnení neodráta. Žalovaný prijal navyše plnenia od žalobcu vo výške 4 005 Eur, o čom predložil príjmový a výdavkový doklad žalobcovi. Žiadne iné plnenia, resp. iné kompenzácie medzi účastníkmi konania neboli zistené, preto odvolací súd odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné a nie je možné mu vyhovieť. Žalovaný vzhľadom na to, že nepreukázal spôsob realizácie platieb žalobcom, menu v ktorej mal podľa tvrdenia žalovaného žalobca platiť a ani iné rozhodujúce okolnosti dôležité pre preukázanie skutočností, že sa na úkor žalobcu bezdôvodne neobohatil, neuniesol dôkazné bremeno a preto jeho obrana v odvolaní javí sa ako účelová.

Prvostupňový súd odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O.s.p, prečo určité dôkazy navrhované žalovaným nevykonali. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje so správnymi dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, na ktoré poukazuje. Odvolacie námietky žalovaného aj v tejto časti považuje za nedôvodné.

Preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o uložení povinnosti žalovanému a o zamietnutí čiastočnom žaloby podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil.

Za dôvodnú považoval odvolací súd odvoláciu námietku žalobcu v súvislosti s rozhodnutím o výroku o trovách konania, kde ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. sa použije len v prípade úplného úspechu účastníka konania, nie v prípade, pokiaľ účastník konania nie je čiastočne úspešným. V takom prípade sa aplikuje ustanovenie § 142 ods. 2, resp. 3 O.s.p. v závislosti od dôvodu neúspechu. Taktiež je potrebné uviesť, že cena príslušenstva sa zahrnie do základu pre určenie pomeru úspechu a neúspechu len vtedy, ak je príslušenstvo samostatným predmetom poplatkového úkonu. V prípade, ak nie je samostatným uplatneným nárokom, príslušenstvo je závislé od uplatnenej istiny a pri určení percentuálneho úspechu v konaní nie je možné takéto príslušenstvo kvantifikovať konkrétnou sumou.

Keďže pri rozhodovaní o trovách konania prvostupňový súd nepostupoval správne, odvolací súd napadnutý výrok rozsudku súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. h) zrušil a vrátil na

ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Bude úlohou prvostupňového súdu opätovne rozhodnúť o trovách účastníkov konania s poukazom na vyslovený právny záver odvolacieho súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.